HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

הכל ממירין. בהמת חולין זו תחת זו של הקדש: **לא שאדם רשאי להמיר.** דהא כתיב לא ימיר: **מומר.** דמתפיס עלה קדושה ושתיהן קדושות: **וסופג את הארבעים.** משום לאו דלא ימיר: **גמ' לא שאדם רשאי [א] דיעבד.** בתמיה. דלכתחלה אינו רשאי להמיר אבל דיעבד שפיר דמי: **ולא ימיר.** ומתני' קתני דהכל ממירין אפי' לכתחלה: **ה"ג אלא הכי קתני הכל מתפיסין בתמורה אחד וכו'.** כלומר שתופסת קדושת תמורה בבהמה בין על פי אנשים בין על פי נשים [ב] ומשמע [ג] (אפי') דיעבד [ג] כמו דאם המירה אפילו אשה תופסת על פיה קדושת תמורה ולא שאדם רשאי להמיר כו': **יורש.** שהמיר בקרבן שהפריש אבוי במזיא שתמורתו תמורה: **יורש סומך.** על קרבן אבוי שהפרישו אבוי במזיא ולא הספיק להקריבו עד שמת: **מאי טעמא דר' יהודה.** דאמר יורש אינו ממיר: **ה"ג יליף מחילת הקדש מסוף הקדש.** גמר התחלת הקדש כגון תמורה: **מסוף הקדש.** דהיינו שמיכה דהויא סמוך לשחיטה. [ד] ומי קשיא והא קרי לה לתמורה סוף הקדש במסכת נזיר (דף לא.). משום דלא איירי התם בשמיכה כלל והויא לה תמורה סוף הקדש לגבי קרבן שהמירו בו לאותו קרבן הקדש לגבי קרבן אבוי הוא שני אבל הכא דקא משתעינן בשמיכה הויא לה תמורה תחילת הקדש לגבי שמיכה שהיא לבסוף [ה] תיקשי לשחיטה: **מנלן.** דיורש אינו סומך: **אלמא קרבנו כאבוי.** בשלמים כפ' ויקרא מוקש זבח שלמים קרבנו עד ואם עז קרבנו ובשלמים כתיב שמיכה: **הכאבוי [ו] קרבנו.** דמשמע על קרבן עצמו הוא סומך ולא על קרבן אבוי: **בעלי חוברין לשמיכה.** שאם נשתתפו ב' או ג' על קרבן אחד קרינא אכל חד וחד קרבנו וכולן סומכין בו: **ליתיה.** דודאי אינו טעון שמיכה כיון דלא מייחד קרבן לידיהו כלומר כיון דלא הוי אלא [ז] אכל אחד ואחד וכי כתיב קרא לקרבנו ולא לקרבנו אבוי: **מחד קרא נפקא.** דמשמע קרבנו ולא שלים בין של ישראל בין של עובד כוכבים דלמעוטי עובד כוכבים עצמו שלא יסמוך לא לריך דלמריגן במנחות (נג.) [ח] ובתורת כהנים [ט] בני ישראל וסמך [י] בני ישראל סומכין ואין העובדי כוכבים סומכין: **ואייסר ליה כו'.** ואכתי הוי קרבנו שלשי לקרבנו ולא קרבן אבוי [יא] [דס"ד] דשל אבוי לאו כלאחר דמי אלא כשלו: **לרבות את היורש.** דהכי מצי למיכתב ואם ימיר בהמה בהמה המר ימיר למאי הלכתא לרבות את היורש דתמורתו תמורה: הכי

הכל

[ו] ממירין [א] אחד אנשים ואחד נשים [ב] לא שאדם רשאי להמיר אלא שאם [ג] המיר מומר וסופג את הארבעים: **גמ'** הא גופא קשיא אמרת הכל ממירין לכתחילה [א] [ד] והדר תני לא שאדם רשאי להמיר [ה] (אלא שאם המיר מומר) דיעבד [ב] ותיסברא הכל ממירין לכתחילה אדקשיא לך ממתניתין תיקשי לך [ו] קרא דכתיב [ז] לא יחליפנו ולא ימיר אותו אלא אמר רב יהודה הכי קתני [ח] הכל מתפיסין בתמורה אחד אנשים ואחד נשים [ט] לא שאדם רשאי להמיר שאם המיר מומר וסופג את הארבעים: הכל לאיתויי מאי לאיתויי [י] יורש ודלא כר' יהודה [יא] דתנן [יב] יורש [יג] סומך יורש ממיר דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר יורש אינו סומך ויורש אינו ממיר מאי טעמא דרבי יהודה [יד] יליף תחילת הקדש מסוף הקדש מה סוף הקדש יורש אינו סומך אף תחילת הקדש יורש אינו ממיר וסמיכה גופה מנלן תלת [2] קרבנו כתיבי חד קרבנו [טו] ולא קרבן עובד כוכבים וחד קרבנו ולא קרבן [יז] חבירו וחד קרבנו [יח] ולא קרבן אביו ולר' מאיר דאמר יורש סומך והכתיב קרבנו ההוא מיבעי ליה לרבות [יט] כל בעלי חוברין לסמיכה ורבי יהודה בעלי חוברין לסמיכה לית ליה מאי טעמא דהא לא מיחד קרבן דידהו ואיבעית אימא לעולם אית ליה וקרבן עובד כוכבים וקרבן חבירו מחד קרא נפקא [כ] [כא] [כב] דאייתר ליה חד לבעלי חוברין לסמיכה: ור"מ דאמר יורש ממיר מאי טעמא אמר לך [7] אם המר ימיר לרבות [כג] היורש ויליף

הכל ממירין אחד אנשים ואחד נשים. בהכל שומטין [כד] לא תני אחד נכסים ואחד נשים ובגמ' מפרש משום דכל הפרשה כולה בלשון זכר נאמרה אינטוריך קרא לרבויי נשים: **וסופג את הארבעים.** ות"ת אמאי לא תני שמוטים דהא כתיב (ויקרא כז) לא יחליפנו ולא ימיר אותו ויש לומר דלא נחת למנין מלקות אלא כלומר דלקי עליה [כה] ועוד י"ל דלעולם לא לקי אלא מרבעים ותרי לאו לריכי חד בקרבן שלו וחד בשל חבירו וכגון דאמר כל הרוצה להמיר יבא וימיר [כו]:

הא גופא קשיא אמרת הכל ממירין לכתחלה לא שאדם רשאי להמיר דיעבד. וות"ת מנא ליה למקשה דהכל ממירין לכתחלה הוא דלמא דיעבד הוא דכה"ג [כז] פריך בריש חולין (דף ב.) ול"ל דע"כ הכל ממירין לכתחלה דאי דיעבד אמר לי [כח] (איתא) [כט] התם דר"ל דהכל שומטין לכתחילה דאי דיעבד תרתי דיעבד למה לי [ל] (פרש"י) התם דר"ל דהכל שומטין לכתחילה דאי דיעבד תרתי דיעבד למה לי [לא] ופירש רבינו לבריכה התם דלכך לא קשה הכא תרתי דיעבד למה לי משום דאשמועינן בסיפא שסופג ארבעים דסד"ל לאו אתין בו מעשה הוא ואין לוקין עליו ולפירושו קשה מאי פריך הכא ואין לומר דהיינו אאי דקמשני דאין הלשון משמע כן ועוד מאי קמשני ממה שהקשה ופר"ת [לב] דתנן הכל ממיריין לדישנא אלימא לאשמועינן דאפילו במזיד התמורה נתפסת וסד"ל ארבעים בכתפיה וכשר והיינו הא דקא משני ואיכי מצי למימר דתנא דישנא אלימא ומ"ת משום חידוש דמזיד הא אמר לקמן יהיה לרבות שוגג כמזיד אלמא משמע דמזיד פשיטא טפי משוגג ותירץ רבינו ברוך דהא דאמר יהיה לרבות שוגג כמזיד אלמא לענין מלקות קאמר ורבינו שמשון משנ"ל חלק עליו דהא אמרי' אין מלקות בשוגג ויש שפרשים חלוקין בדבר לקמן (דף יח.) דקאמר גבי תמורה לקי גבי קדשים לא לקי ואית דגרסי גבי תמורה קדוש קדוש גבי קדשים לא קדוש וי"ל דהא דאמר יהיה לרבות שוגג כמזיד היינו לענין מתפס קדושה דאמר בעלמא [לג] הקדש בטעות לא קדוש ומש"ה פשיט טפי במזיד מבשוגג והא דאמר הכא דתנא הכל ממיריין משום רבותא דמזיד היינו לענין הקרבה דאמר לקמן התמורה נמי קריבה ואשמעינן הכא דאף במזיד קריבה דס"ד ארבעים בכתפיה וכשר וכל זה לא נהירא לר"י מדקמשני רב יהודה הכי קתני הכל מתפיסין בתמורה אחד אנשים ואחד נשים ומה לו להזכיר אחד אנשים ואחד נשים לכן פר"י דתנא בהכל ממיריין לישנא אלימא משום נשים דאמר לקמן בעלמא דמשמע דמ